

[Kim Behnke]

ikke, når det drejer sig om beløb i den størrelsesorden.

Vi indstiller selvfølgelig forslaget til vedtagelse, og vi håber, at Folketingets Finansudvalg aldrig nogen sinde vil godkende indfrielsen. Men alt tyder jo desværre på, at det bliver tilfældet.

Arne Melchior (CD):

Nu er der brugt ord som skændsel og skandale. Jeg synes blot, jeg vil påtage mig at belære hr. Kim Behnke om, at det ikke er udtryk for ligegyldighed, fordi man ikke forholder sig til et forslag, som man synes er elendigt, og som vil bryde med givne tilsagn og forudsætninger.

Og det faktum, at det drejer sig om et stort beløb, har ikke nogen som helst forbindelse med den tid, man ofrer på en sags behandling. Når flertallet har den opfattelse, at forslaget er et paradeforslag, skal hverken Fremskridtspartiet eller nogen som helst anden selvfølgelig kunne tvinge Folketingets medlemmer eller partier til at bruge megen tid på et dårligt forslag. Der er overhovedet ikke nogen sammenhæng mellem beløbets størrelse og vores forpligtelse til at tale i lang eller kort tid om sagen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hvis hr. Arne Melchior mener, at det er et dårligt forslag, må jeg bede hr. Arne Melchior beskrive over for Folketinget, hvori det dårlige består. Jeg er ret overbevist om, at de danske skatteydere, som nu får lov til at betale for endnu en fadæse i størrelsesordenen 547 mio. kr., som dette Folketing har begået, aldeles ikke er enige med hr. Arne Melchior i, at det er et dårligt forslag. Tværtimod tror jeg, at den danske skatteyderbefolkning med glæde havde set, at dette forslag var blevet vedtaget, så de kunne have sparet de 547 mio. kr.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hr. Arne Melchior sagde, at der var ingen sammenhæng mellem beløbets størrelse og CD's vilje til at tale om forslaget. Nej, men det kunne jo være, der var en sammenhæng mellem viljen til at tale om forslaget og det forhold, at det i sin tid var CD's boligminister, der

rent faktisk forårsagede, at dette beløb forfalder til betaling den 31. december 1991, fordi det oprindelige aktstykke fra Finansudvalget, som var forelagt af hr. Erling Olsen, indeholdt nogle betingelser, som den næste boligminister, Niels Bollmann, fik fjernet. Hvis de oprindelige betingelser havde været gældende i dag, var staten og skatteyderne sluppet væsentlig billigere.

Så det kan jo være, at det er den sammenhæng, som gør, at hr. Arne Melchior ikke ønsker at tale om forslaget.

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg skal kun gøre en enkelt bemærkning, for mange af de spørgsmål, der har været fremført, er blevet besvaret igennem 36 svar til Boligudvalget. Og derudover må jeg føje til, at forslaget jo ikke er groet i de nuværende regeringspartiers have – jeg tænker på selve konsekvensen af garantiordningen – og at forslaget jo også er genstand for behandling i Folketingets Finansudvalg.

Jeg skal ikke gå ind i en dybere redegørelse, men blot henviser til, at man har behandlet omkring 36 spørgsmål i udvalget, og at jeg dér har svaret på spørgsmålene.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er korrekt, at der er blevet stillet 36 spørgsmål i udvalget, og at der også er blevet givet svar på alle 36 spørgsmål, og desuden forholder det sig således, som jeg allerede har gjort opmærksom på tidligere, at størsteparten, om ikke alle spørgsmål, er blevet stillet af Fremskridtspartiet. Samtlige Folketingets øvrige partier har ikke ønsket at interessere sig for sagen.

Som sagt er der selvfølgelig blevet givet svar på spørgsmålene, men hvilke svar! Spørgsmål nr. 21, der er optrykt i betænkningen, lyder f.eks.:

»Hvad vil konsekvensen være, såfremt staten ikke betaler de 547 mio. kr. den 31. december 1991?«

Og hvad svarer Boligministeriet så? Man svarer selvfølgelig, men man svarer, at staten utvivlsomt vil blive dømt til at betale. Ja, det er jo da et svar, men i betragtning af beløbets størrelse og i betragtning af, at man må kunne forvente, at et ministerium er i stand til at afgi-